

Sztuki Wizualne

Pracownia Form Projektowych i Multimedialnych

Magisterska praca dyplomowa

pod kierunkiem

dr hab. Jadwigi Sawickiej i mgr Karoliny Niwelińskiej

Uniwersytet Rzeszowski
Instytut Sztuk Pięknych

Anna Wójcik

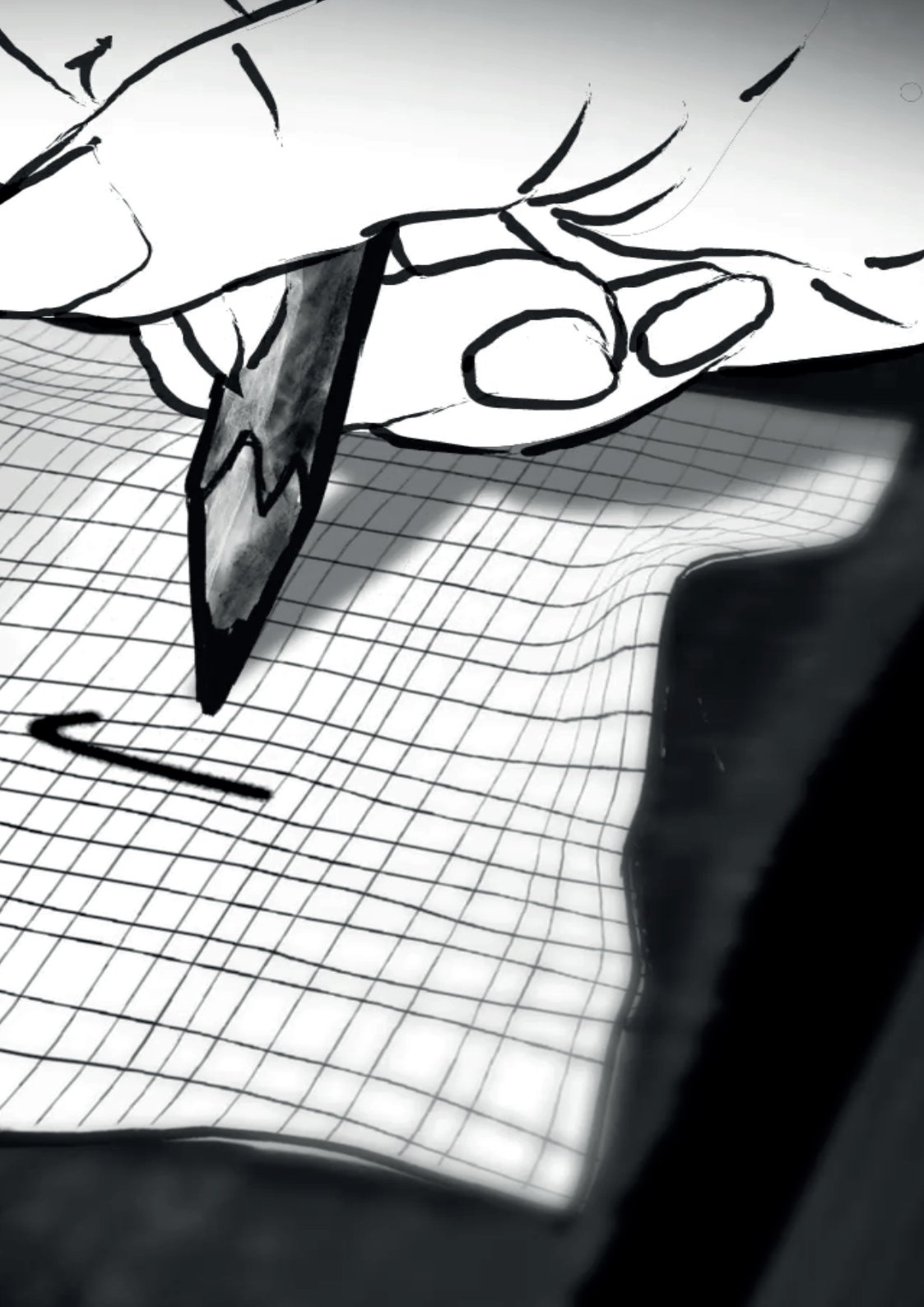
MYŚLI

PARĘ SKŁÓW O DYPLomie

Film animowany pod tytułem „Myśli” to mój dyplom artystyczny trwający 7 minut, który stworzyłam w Pracowni Form Projektowych i Multimedialnych, pod czujnym okiem pani profesor Jadwigi Sawickiej oraz pani magister Karoliny Niwelińskiej.

W trakcie mojej dwuletniej przygody miałam wiele pomysłów, jak nazwać moją pracę. Wraz ze zmianami koncepcji przewijały się „Boskie Szepty”, później był „Lockdown”, aż doszłam do „Moje myśli kanibale”. Dlaczego finalnie zatytułowałam więc swoją animację po prostu „Myśli”? Uznałam to słowo za najbardziej pasujące do obrazów kłębiących się w mojej głowie. Jest ono tak rozległe i abstrakcyjne w swoim znaczeniu, że zapewniło mi pewną swobodę twórczą, możliwość nagłej zmiany i dalszego poszukiwania kadrów. Dzięki temu mogłam dodać i luźno łączyć ze swoją pracą rzeczy, które mnie zachwyciły, a powstały w zupełnie przypadkowy sposób. „Myśli” to minimalistyczne określenie, nienacechowane w żaden sposób, słowo, w którym schowałam tajemnicę, której nie chciałam za szybko ujawnić.

SZARA RZECZYWISTOŚĆ

W wymiarze rzeczywistym zdecydowałam się na skalę czerni i bieli, ponieważ dla mnie symbolizują one monotonną codzienność. Zwykle robimy w kółko to samo, co szczególnie mi doskwierało w trakcie pandemii. Lockdown – długotrwałe zamknięcie w domu – tylko podkreśliło repetycyjność działań. Od poniedziałku do piątku pracowaliśmy na komputerze, a w dni wolne relaksowaliśmy się również patrząc w ekran. Spędzaliśmy czas w tych samych pomieszczeniach, codziennie bez zmian, „podziwiając” po raz kolejny strukturę białych ścian. W tej monotonnej, zamkniętej rzeczywistości zmieniała się jedynie ilość kurzu dobrze widocznego na czarnych meblach. Idąc do sklepu znów mijałam jednolite, puste twarze, wzrok zmęczonych ludzi. Zniechęceni i przestraszeni, zlewaliśmy się w jedną, nijaką masę. W tłumie nikt nie zwraca na mnie uwagi. Jestem tylko kolejnym szarym punkcikiem. Nie wyróżniam się niczym szczególnym. Tłum i jego monotonna codzienność tworzą monochromatyczną plamę, w której brakuje perspektyw i nadziei na zmianę.

ALTER EGO

Alter Ego to negatywne myśli, kłębiące się w głowie monochromatycznej dziewczyny. To wewnętrzny głos, który wytyka wszystko to, czego się wstydzimy. Ukształtowana z bezsilności i bezradności monochromatycznej wobec siebie samej, wyraża niespełniony bunt, zniecierpliwienie wobec własnej codziennej postawy. Jednocześnie z niezwykłą starannością pielęgnuje każde negatywne wspomnienie i skierowaną w nią krytykę, karmi się nimi i rośnie w siłę. Alter ego to nieznosny szept. Na każdym kroku podważa wartość monochromatycznej dziewczyny, wpaja w nią poczucie wstydu i winy. Wszystkie te cechy podkreśla zielona skóra – symbol zepsucia, destruktywnego wpływu. Alter Ego nie posiada oczu – nie widzi pozytywnej przeszłości ani przyszłości, dostrzega tylko negatywy.

ŁĄCZNIK ŚWIATÓW

Tworząc tego bohatera wzorowałam się na swoim czworonożnym przyjacielu Bazylu. Przez 17 lat swojego życia był dla mnie wsparciem, jego obecność dodawała mi sił i otuchy. To anioł stróż, który strzegł mnie i chronił. W mojej animacji Bazyl pełni rolę łącznika wymiarów.

Z jednej strony należy do rzeczywistości, na co wskazuje kontur jego sylwetki. Z drugiej, poprzez swoją teksturę, reprezentuje wspomnienia. Jego umaszczenie – które stworzyłam ze zdjęć i filmów – łączy symbolikę kolorów obu wymiarów.

Barwy tej postaci nie wyróżniają się intensywnością. Zdecydowałam się na ich przygaszenie, by w ten podkreślić, że nie wszystko trwa wiecznie. Poprzez jego rolę łącznika światów chciałam pokazać, jak często nie doceniamy osób wokół nas. Dopiero, gdy ich zabraknie i ogarnie nas pustka, zauważamy, ile tak naprawdę wnosili do naszego życia. Postać ta jest symbolem drobnych radości codzienności, z których nie zdajemy sobie sprawy, a które często utrzymują nas przy zdrowych zmysłach.

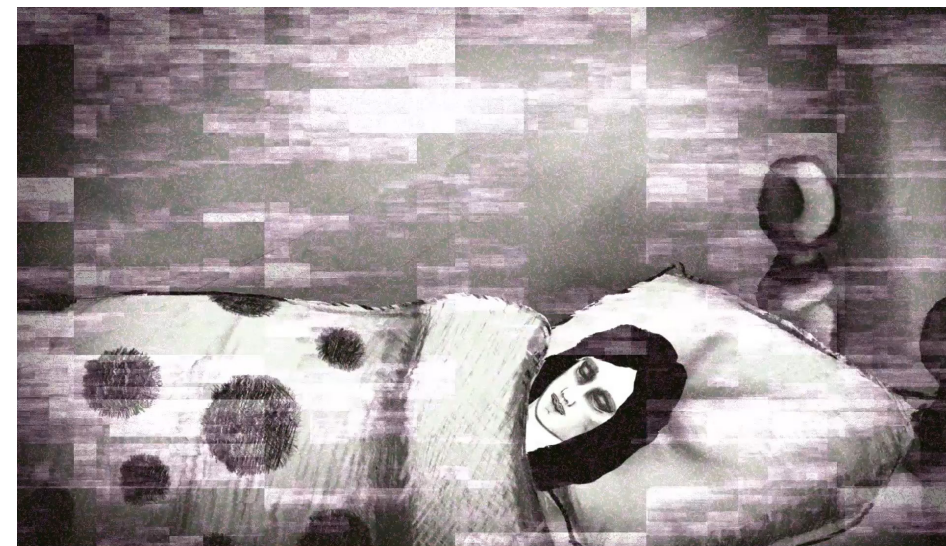
WYMIAR WSPOMNIENÍ

Wymiar wspomnień to przede wszystkim intensywne, ciepłe kolory. Zebrałam je tutaj, ponieważ kojarzą mi się one z domem, z czymś miłym, z dobrymi wydarzeniami z mojego życia. Tutaj symbolizują piękne chwile w towarzystwie najbliższych. Pomarańcz – oznacza miejsce, w którym czuję się komfortowo i bezpiecznie. Żółć to przede wszystkim dobra energia, która daje siłę. Czerwień – w połączeniu z wcześniej wspomnianymi kolorami – symbolizuje miłość. Złamany odcień tej barwy wskazuje, że nie jest to jednak uczucie dzikie i szalone. Ciemny błękit wpadający w granat wyraża głębokie zaufanie i akceptację. Ciepłe barwy symbolizują drobne detale, światełka w mroku dające nadzieję.

KADRY Z ANIMACJI

KADRY Z ANIMACJI

